

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 15Co/112/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4116222655
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Bzdúšek
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4116222655.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Bzdúška a členov senátu JUDr. Pavla Lukáča a JUDr. Martiny Balegovej, v právnej veci žalobcu: Union poisťovňa, a. s., so sídlom Karadžičova 10, Bratislava, IČO: 31 322 051, zastúpený: Advokátska kancelária Mgr. Peter Németh, so sídlom Hlavná 45, Šamorín, proti žalovanému: P. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/XX, A., o zaplatenie 70,14 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 16Csp/81/2016-50 zo dňa 05.02.2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Nitra č. k. 16Csp/81/2016-50 zo dňa 05.02.2018 r u š í a v e c v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti istiny vo výške 27,75 eura s prislúchajúcim úrokom z omeškania zastavil (I. výrok), uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 42,39 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 70,14 eura od 04.11.2014 do 04.02.2018, úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 42,39 eura od 05.02.2018 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (II. výrok) a žalobcovi priznal proti žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % (III. výrok).

2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 8 ods. 2, § 9 ods. 4, ods. 5 § 11 ods. 11 zákona č. 381/2001 o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „Zákon o povinnom zmluvnom poistení“ alebo „ZoPZP“), § 788, § 801 ods. 2, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo „Obč. zák.“), v časti úroku z omeškania s poukazom na ustanovenie § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. a v časti trov konania s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Súd prvej inštancie uviedol, že na základe vykonaného dokazovania má za preukázané, že medzi stranami dňa 17.12.2013 došlo k uzatvoreniu poistenej zmluvy, v ktorej sa žalovaný zaviazal platiť lehotné poistné v štyroch splátkach vo výške 27,75 eura, čo predstavuje 111,00 eur ročne. Zo skutočností tvrdených žalobcom, ktoré neboli žalovaným popreté, má súd za preukázané, že žalovaný neuhradil splátku poistného zo dňa 17.03.2014 ani nasledujúce splátky poistného, čím porušil svoje zmluvné povinnosti, ku ktorým sa zaviazal. Túto skutočnosť žalovaný nepoprel, naopak potvrdil, že poistenie nehradil, nakoľko auto malo byť pokazené a následne predané, čo však žiadnym dôkazom nepreukázal. Sporným v konaní bola skutočnosť, kedy došlo k zániku poistenia, keď žalobca tvrdil, že k zániku došlo ku dňu 03.11.2014 a žalovaný mal za to, že poistenie zaniklo ku dňu 17.04.2014 a od toho sa odvíjajúca alikvótna čiastka poistného (ktorá mala byť podľa žalobcu vo výške 70,14 eura, podľa žalovaného vo výške 37,00 eur a na pojednávaní už tvrdil, že len v sume 27,75 eura). Žalovaný tiež namietal, že žalobca nepreukázal, že mu doručil oznámenie o zániku poistenia a tiež, že pred podaním sa žalobca nepokúsil

vyriešiť vec formou zmieru. K tvrdeniu žalovaného, že žalobca nepreukázal, že mu doručil oznámenie o zániku poistenia súd uviedol, že ustanovenie § 9 ods. 4 ZoPZP je lex specialis k ustanoveniu § 801 ods. 2 OZ, a toto ustanovenie (§ 9 ods. 4 ZoPZP) upravuje spôsob zániku poistenia pre nezaplatenie poistného a tiež určuje aj presný okamih zániku poistného vzťahu, čím presne, zrozumiteľne a úplne formuluje spôsob a okamih zániku právneho vzťahu, a nie je tak daný dôvod na subsidiárne použitie ustanovenia § 801 ods. 2 OZ, z ktorého vyplýva požiadavka o doručení, tzv. kvalifikovanej výzvy poisťovateľa poistenému (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7MCdo 8/2013 zo dňa 09.07.2014). Vzhľadom na uvedené žalobca v konaní nemusel preukázať doručenkou doručenie oznámenia o zániku poistenia žalovanému. Rovnako žalobca nebol povinný žalovaného pred podaním žaloby na súd vyzývať k uhradeniu dlhu a pokúsiť sa o uzavretie zmieru, nakoľko takáto povinnosť mu nevypĺva zo žiadneho právneho predpisu a ako uvádza sám žalovaný vo svojom podaní zo dňa 17.03.2017 aj ustanovenie § 170 ods. 2 zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok odporúča stranám spor vyriešiť zmiernou. Takéto konanie však nie je povinnosťou žalobcu. Čo sa týka námietky žalovaného vznesenej na pojednávaní, že žalobca použil proti nemu nekalú praktiku, nakoľko formulár zmluvy bol vopred pripravený, túto nepovažoval súd za dôvodnú, pretože pri uzatváraní poistných zmlúv je bežné, že žalobca má tieto vo všeobecných častiach vopred naformulované a v zásadných otázkach týkajúcich sa zmluvy sú tieto do zmlúv vpisované podľa dohody zmluvných strán, pričom z predloženej zmluvy sa súdu javí, že išlo o individuálne dojednané podmienky, čo v konečnom dôsledku potvrdzuje aj fakt, že žalovaný hradil prvú splátku poistného bez námietok a len v dôsledku skutočnosti, že jeho auto malo byť pokazené sa rozhodol, že poistné nebude platiť, lebo nemôže spôsobiť žiadnu škodu. Ďalšou nekalou praktikou, ktorú mal žalobca použiť bolo to, že poistenie zaniklo až po 45 dňoch, pričom ZoPZP hovorí, že poistenie zanikne do 30 dní po neuhradení poistného. Je pravdou tvrdenie žalovaného, že ZoPZP stanovuje pre zánik poistenia lehotu jedného mesiaca od dátumu jeho splatnosti, avšak umožňuje účastníkom zmluvného vzťahu určiť si aj dlhšiu lehotu, tak ako to bolo v tomto prípade, kde sa strany dohodli na lehote 45 dní, s čím žalovaný podpisom zmluvy vyslovil súhlas. Tiež nemožno považovať za nekalú praktiku to, že si poisťovňa „vynucovala“ uzatvorenie zmluvy len s ňou, nakoľko táto povinnosť pre poisteného vyplývala priamo zo ZoPZP platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy (§ 9 ods. 5). Najzásadnejšia námietka žalovaného sa týkala zániku poistnej zmluvy, resp. dňa, od ktorého mala začať plynúť lehota pre zánik poistenia. Žalovaný tvrdil, že lehota (či už 30 dňová alebo 45 dňová) začala plynúť dňom 17.03.2014, t.j. neuhradením druhej splátky lehotného poistného, naopak žalobca za deň splatnosti považoval deň 17.09.2014, t. j. deň neuhradenia poslednej splátky. Z vykonaného dokazovania mal súd za to, že táto lehota začala plynúť dňom 17.09.2014, t.j. nezaplacením poslednej splátky, nakoľko v konaní nebolo preukázané, že by sa účastníci zmluvného vzťahu dohodli o strate výhody splátok podľa § 565 OZ a za daných okolností nastáva splatnosť až po nezaplacení poslednej splátky (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6M Cdo/48/2012 zo dňa 29.05.2014). Lehota teda začala plynúť dňa 17.09.2014 a uplynula po 45-dňoch t.j. 03.11.2014 (keďže posledný deň lehoty pripadol na sobotu, posledným dňom bol najbližší nasledujúci pracovný deň). Žalobca tak má nárok na zaplatenie poistného za obdobie od 17.03.2014 do 03.11.2014 v sume 70,14 eura s príslušenstvom predstavujúcim úrok z omeškania. Keďže žalovaný na pojednávaní preukázal, že žalobcovi na účet a variabilný symbol totožný ako v oznámení o zániku zmluvy uhradil dňa 04.05.2018 sumu 27,75 eura, súd v tejto časti žalobcovi uplatnenú pohľadávku nepriznal a žalovaného zaviazal zaplatiť mu rozdiel uplatnenej sumy 70,14 eura a žalovaným uhradenej sumy 27,75 eura, t.j. sumu 42,39 eura s úrokom z omeškania tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia v súlade s § 517 ods. 1 OZ a § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Na základe uvedenej skutočnosti, v súlade s ustanovením § 9 ods. 4 ZoPZP, poistenie zaniklo v lehote jedného mesiaca od nezaplatenia splátky ročného poistného splatnej dňa 11.12.2012, tzn. že poistenie zaniklo ku dňu 11.01.2012. Žalobca predloženými dôkazmi dostatočne preukázal nárok na zaplatenie poistného do doby zániku poistenia, t.j. od 11.03.2011 do 11.01.2012 vo výške 135,45 eura. Žalovaný neprodukoval žiadne dôkazy, z ktorých by súd mal preukázať, že poistenie uhradil, preto súd považoval žalobu za dôvodu v plnom rozsahu. Poistenie zaniklo ku dňu 11.01.2012 a žalobca má nárok na zaplatenie poistného plnenia do tohto dátumu, ktoré predstavuje poistné plnenie za obdobie od 11.03.2011 do 11.01.2012 v alikvótnej výške 135,45 eura. Žalobca má zároveň právo aj na zaplatenie úrokov z omeškania z nezaplatenej pohľadávky tak ako si ich uplatnil, t.j. vo výške 9 % ročne odo dňa 12.01.2012, kedy bol žalovaný už so zaplacením svojej pohľadávky v omeškaní. Žalobca si uplatnil úroky z omeškania v súlade s právnymi predpismi. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

4. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že tvrdenie žalobcu, že žiaden právny predpis neukladá žalobcovi ako poisťovateľovi vyzvať svojho dlžníka ako poisťníka na úhradu dlhu sa nezakladá na pravde. Žalobca je povinný riadne a včas oznámiť poisťovateľovi (žalovanému), že keď neuhradil poisťné do 30 dní, z uvedeného dôvodu zmluva - poisťenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zaniká. Žalobca doklad, že žalovaný prevzal výzvu nepredložil. Žalobca v zmluve používa nekalé praktiky (45 dňová lehota pre zánik zmluvy) a neprijateľné podmienky, ktoré sú zákonom zakázané. Na pravde sa nezakladá tvrdenie o zániku poisťného dňa 03.11.2014. Zároveň poukázal na nesprávnosť odôvodnenia (bod 21) rozsudku, že poisťenie zaniklo dňa 11.01.2012, že výška úroku je 9 % p. a. a že výška dlžného poisťného je 135,45 eura. S poukazom na vyššie uvedené navrhuje, aby odvolací súd rozsudok prvej inštancie zrušil a vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalobca k odvolaniu žalovaného uviedol, že nesúhlasí s tvrdeniami obsiahnutými v odvolaní žalovaného, považuje ich za účelové, zmätočné a zavádzajúce. Poisťenie zaniklo v zmysle zmluvne dohodnutého ustanovenia v poisťnej zmluve č. 12-901-71969572 zo dňa 17.12.2013, a to uplynutím 45 kalendárnych dní odo dňa jeho splatnosti, t. j. dňa 03.11.2014. Splätnosť poisťného za poisťné obdobie nastala dňom 17.09.2014, t. j. dňom splatnosti poslednej 4. splátky poisťného za poisťné obdobie a keďže posledný deň uplynutia 45-dňovej lehoty pripadol na deň pracovného voľna (sobota 01.11.2014), je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň, t. j. pondelok 03.11.2014 v súlade s ustanovením § 122 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Žalobca a žalovaný sa v poisťnej zmluve dohodli na 45 dňovej lehote pre zánik poisťenia v zmysle § 9 ods. 4 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poisťení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o PZP“), pričom táto zmluvne dojednaná lehota pre zánik poisťenia je obsiahnutá priamo v poisťnej zmluve č. 12-901-71969572 zo dňa 17.12.2013 v časti s názvom VYHLÁSENIE POISŤNÍKA (ods. 3) - V zmysle § 9 ods. 4 zákona o PZP sa dojednáva, že poisťenie zodpovednosti zanikne, ak nebolo zaplatené do 45 kalendárnych dní od dátumu jeho splatnosti. Zákon o PZP a ani poisťná zmluva, resp. všeobecné poisťné podmienky žiadnym osobitným spôsobom neupravujú prípad zániku poisťenia pre nezaplatenie splátky poisťného, avšak vzhľadom na to, že výška poisťného sa stanovuje s ohľadom na určité časové obdobie, t. j. poisťné obdobie alebo poisťnú dobu, počas ktorého sa poisťovateľ zaväzuje poskytovať v poisťnej zmluve dohodnutú poisťnú ochranu, lehota pre zánik poisťenia v zmysle § 9 ods. 4 zákona o PZP začína plynúť okamihom, kedy je splätné celé poisťné za príslušné poisťné obdobie, resp. poisťnú dobu. Na povinné zmluvné poisťenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla sa uplatňuje špeciálna právna úprava, t. j. zákon č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poisťení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v znení neskorších predpisov, ktorý má prednosť pred všeobecnou právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku, ktorá pre zánik poisťenia o. i. stanovuje aj podmienku zaslania výzvy poisťovateľa poisťníkovi. Je nepochybné a zřejmé, že k zániku poisťoprávneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným došlo ex lege na základe zákonného ustanovenia § 9 ods. 4 zákona o PZP, a preto nie je povinnosťou žalobcu ako poisťovateľa mať vykázané doručenie oznámenia (podľa tvrdení žalovaného - výzvy) o zániku poisťenia zodpovednosti žalovanému ako poisťníkovi, keďže zákonná lehota pre zánik poisťenia zodpovednosti je rovnako smerodajná pre žalobcu ako aj pre samotného žalovaného a neodvíja sa od dispozície žalobcu ako poisťovateľa na uplatnenie jeho nároku na zaplatenie dlžného poisťného voči žalovanému ako poisťníkovi. S poukazom na uvedené navrhuje, aby odvolací súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Nitra sp. zn. 16Csp/81/2016-50 zo dňa 05.02.2018 ako vecne správny.

6. Žalovaný k vyjadreniu žalobcu neuviedol žiadne nové skutočnosti, a teda vo vyjadrení zotrval na dôvodoch ktoré uviedol v podanom odvolaní.

7. Žalobca k vyjadreniu žalovaného uviedol, že zotrváva na predošlých vyjadreniach.

8. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj postup súdu, ktorý mu predchádzal v medziach odvolania podaného žalovaným (§ 379 CSP, § 380 CSP) a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia zistil, že napadnutý rozsudok je potrebné zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Rozhodol tak bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP).

9. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplata sumy 70,14 eura s príslušenstvom a náhrady trov konania titulom poisťnej zmluvy o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. V žalobe uviedol, že žalovaný neuhradil riadne a včas poisťné za poisťné obdobie ku dňu jeho splatnosti, preto poistenie zaniklo uplynutím 45 kalendárnych dní odo dňa jeho splatnosti, t.j. dňa 03.11.2014. Žalobca si uplatnil nárok na poisťné za obdobie od 17.03.2014 do 03.11.2014. V priebehu konania žalovaný uhradil časť žalovanej sumy vo výške 27,75 eura. Následne súd prvej inštancie vydal napadnutý rozsudok. Žalovaný podal v zákonnej lehote proti uvedenému rozsudku odvolanie a vec bola predložená odvolaciemu súdu na rozhodnutie o podanom odvolaní.

10. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

11. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí.

12. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným a právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Nedostatok riadneho, dostatočného a presvedčivého odôvodnenia rozhodnutia predstavuje porušenie práva na spravodlivé súdne konanie. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že odôvodnenie rozhodnutia je podstatná časť rozhodnutia. Je tomu tak najmä z hľadiska presvedčivosti, logickej konzistentnosti a preskúmateľnosti súdneho rozhodnutia. Súdom by mal v odôvodnení rozhodnutia okrem iného výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Ďalej medzi povinnosťmi súdu patrí aj dbať na to, aby rozhodnutie bolo presvedčivé. Preto je potrebné uviesť, že existencia náležitostí rozhodnutia, uvedených v citovanom ustanovení je dôležitým prostriedkom preskúmania správnosti rozsudku stranami a aj odvolacím súdom a je v súlade so základným právom na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 2 Ústavy SR.

13. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové rozhodnutie, nakoľko napadnutý rozsudok vykazuje znaky zmätočnosti a z uvedeného dôvodu je nepreskúmateľný. Odvolaciemu súdu tak ako aj odvolateľovi, nedáva odôvodnenie rozsudku vo vzťahu k predmetu sporu a výroku rozsudku dostatočne zrozumiteľný podklad. Súdom prvej inštancie svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, keď z odôvodnenia rozsudku jednoznačne nevyplýva aký bol súdom posudzovaný rozsah žalobcom uplatňovaného nároku. Z podanej žaloby je zrejmé, že predmetom sporu je zaplata sumy 70,14 eura s príslušenstvom a nie nárok na sumu 135,45 eura s príslušenstvom, ktorý uviedol súd prvej inštancie v bode 21. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Nie je zrejmé, na základe akých úvah sa súd prvej inštancie pri skutkovom a právnom posúdení spravoval, keď v bode 21. odôvodnenia rozsudku uviedol, vzájomne si odporujúce skutočnosti a to jednak týkajúce sa výšky uplatňovaného nároku, jednak časového obdobia, za ktoré mal žalobca nárok na plnenie, ako aj priznaného úroku z omeškania.

14. Súdom prvej inštancie v prvom odseku bodu 21. odôvodnenia uviedol, že „žalobca má nárok na zaplata poisťného za obdobie od 17.03.2014 do 03.11.2014 v sume 70,14 eura s príslušenstvom predstavujúcim úrok z omeškania, pričom žalovaný na pojednávaní preukázal, že žalobcovi na účet a variabilný symbol totožný ako v oznámení o zániku zmluvy uhradil dňa 04.05.2018 sumu 27,75 eura, a preto v tejto časti žalobcovi uplatnenú pohľadávku nepriznal, a žalovaného zaviazal zaplatiť mu rozdiel uplatnenej sumy 70,14 eura a žalovaným uhradenej sumy 27,75 eura, t.j. sumu 42,39 eura s úrokom z omeškania v súlade s § 517 ods. 1 OZ a § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka“. Z tohto vyplýva priznanie úroku z omeškania vo výške 5,05 %, resp. 5 % ročne. V druhom odseku bodu 21. odôvodnenia súdom prvej inštancie uvádza, že „v súlade s ustanovením § 9 ods. 4 ZoPZP poistenie zaniklo v lehote jedného mesiaca od nezaplata splátky ročného poisťného splatnej dňa 11.12.2012, tzn. že poistenie zaniklo ku dňu 11.01.2012 a že žalobca predloženými dôkazmi dostatočne preukázal nárok na zaplata poisťného

do doby zániku poistenia, t.j. od 11.03.2011 do 11.01.2012 vo výške 135,45 eura.“ Z podanej žaloby je zrejmé, že žalobca sa domáhal zaplata sumy 70,14 eura na poistné za poistnú dobu od 17.03.2014 do 03.11.2014, keď poistné zaniklo jeho neuhradením v lehote 45 dňoch odo dňa splatnosti, t.j. dňa 03.11.2014. Vyhodnotením skutkového stavu tak, ako ho súd prvej inštancie uviedol v odôvodnení, že predmetom žaloby bol nárok 135,45 eura s príslušenstvom, že poistenie zaniklo v lehote 1 mesiaca a nie v lehote 45 dní, ako to bolo dohodnuté v zmluve č. 12-901-71969572 ako aj uvedením nesprávneho poistného obdobia a výšky úrokovej sadzby úroku z omeškania, došlo k pochybeniu, ktoré zaťažilo rozsudok súdu prvej inštancie vadou nepreskúmateľnosti. Nepreskúmateľnosť rozsudku, ktorú žalovaný namietal v odvolaní, vzhliadol po preskúmaní veci i odvolací súd a na základe toho, že nepreskúmateľné rozhodnutie nie je možné potvrdiť, odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie.

15. V intenciách vyššie uvedených skutočností odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b) a § 391 ods. 1 CSP).

16. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude v ďalšom konaní sa riadiť názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa ustanovenia § 391 ods. 2 CSP viazaný a opätovne rozhodnúť, pričom v novom rozhodnutí sa súd správne vysporiada so skutkovými tvrdeniami žalobcu ako aj žalovaného, svoje rozhodnutie dostatočne zrozumiteľným a vzájomne si neodporujúcim spôsobom odôvodní.

17. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie znova rozhodne o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie ako aj o náhrade trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

18. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon v § 420 až § 423 CSP pripúšťa. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. To neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ak je dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).